

Miroslav Kelnar: Policejní provokace, která vyšla jen napůl

- CZ24 News | 17. července 2023

ČESKO: Chtěl bych se ještě vrátit k událostem brutálního zásahu policie u Národního muzea provedeného těžkooděnci z Krajské policie Praha dne 11.3.2023. Zkusím se na tuto událost podívat retrospektivou uběhlých 4 měsíců a nastínit, kam se v této věci pohnul vývoj případu a co by si mohl ze způsobu řešení této kauzy odnést nezaujatý pozorovatel pro svůj pohled na současnou politickou kulturu a fungování trestněprávního systému v naší zemi. Na tuto kauzu pomalu usedá prach, a tak zajisté neuškodí, když si trochu tuto událost oprášíme, abychom si z ní mohli vzít nějaké to ponaučení.

Vývoj, ke kterému došlo od onoho dne policejního zásahu u Národního muzea, byl poučný a napoví hodně o tom, jak je dnes policie provázána se současnou věrchuškou v tomto státě. Řečeno trochu obhroubleji, jak si současný ministra vnitra Rakušan z našeho „*Pomáhat a chránit*“ vyrobil prodejnou děvku připravenou mu vždy posloužit k jakékoliv špatnosti.

Takto kriticky nehovořím jen s ohledem na případ zásahu policie u Národního muzea, kde jsem byl jedním z postižených, anebo jinak řečeno napadených policií, ale mohl bych opepřit svůj kritický přístup k české policii a státnímu zastupitelství i o další výživné skandální příběhy, ze kterých vyplyne naprostá závislost vyšetřování kriminálních činů v této republice na politických rozhodnutích učiněných mimo policejní kanceláře.

Zde se jasně ukazuje, co se skrývá za Pětidemolicí prosazovaným dosazováním politických náměstků tam, kde dříve působili odborní náměstkové, kteří nemusí být tak povolní ke kdejaké špinavosti. Jak mi zřejmě dáte za pravdu, je to cesta do pekel, pokud ještě můžeme vůbec říci, že tu nějaká ta spravedlnost a čestnost u policie byla i předtím, než se Rakušan ujal úřadu.

Na úvod musím říci, že s postupem času jsem stále více přesvědčen, že se jednalo u Národního muzea v onen kritický den 11.3.2023 o organizovanou provokaci, kdy někdo dostal nápad, že této spontánně vzniklé situace u Národního muzea po skončení oficiální demonstrace hnutí PRO na Václavském náměstí zneužije jako kladivo na rozmáhající se opozici v této zemi.

Kdo se skrývá pod tím „někdo“, není asi složité si domyslet. Kdo si mohl dovolit vydat tento pokyn k policejnímu útoku na pacifistické demonstranty, a kdo si mohl být jist, že když tento jeho ďábelský plán na vybuzení rvaček mezi demonstrujícími a policií se nevydaří, že se za tuto akci nebude nucen někde zpovídat? Z tohoto zlovolného plánu někoho blízkého policii se ale nakonec nepodařilo vytěžit to, co si onen konspirátor stojící v pozadí zásahu u Muzea představoval. A chtěl bych tu uvést do popředí, komu všemu bychom měli být vděční, že jsme dále nepokročili na cestě k ukrajinizaci naší země.

Pro ty, co nesledovali tento případ od začátku, tak jen ve zkratce zmíním, že dne 11.3.2023 se uskutečnila demonstrace organizovaná stranou PRO na Václavském náměstí, po jejímž oficiálním ukončení představitel Holešovské výzvy pan Slávek Popelka vyzval odcházející demonstranty, aby s ním šli k Národnímu Muzeu odstranit námi kritizovanou ukrajinskou vlajku na budově Národního muzea. Možná 200 lidí se připojilo a následovalo pana Popelku k budově Národního muzea, kde již čekala kromě policie i kohorta těžkooděnců, kteří vytvořili před Národním muzeem těsně sevřený kordon, přes který nebylo možno projít k Muzeu. Tím nastala patová situace, a na naší straně pak následovalo intenzivní mávání českými vlajkami a skandovaly se hesla jako „Čechy Čechům“,

“sundejte ten hadr” atd.

Za normálních okolností by se za této patové situace bývala tato skupina demonstrujících sročených před Muzeem do hodiny rozešla domů. Takto velí mé zkušenosti s doposud absolvovanými protivládními demonstracemi, kterých jsem navštívil desítky. Někdo však na Ministerstvu vnitra dostal nápad, že by se akce sundání ukrajinské vlajky dalo využít jako kladivo na oposici a opoziční demonstrace.

A s tímto záměrem zřejmě přišel pokyn od ředitele krajské policie Mgr. Matějčka, který velel zásahu u Národního muzea, aby vyvolal šarvátky před Národním muzeem s demonstranty. Ten moment, kdy Mgr. Matějček vyšel z budovy Národního muzea a napřáhl svou ruku směrem, kde jsem snad řízením osudu stál zrovna i já, je dobře znám z videí na YouTube. Co pak následovalo, byl běh 3 těžkooděnců k nám třem, co jsme tam stáli vedle sebe. Nás dva na okraji srazili těžkooděnci nárazem svých těl na zem, a na toho zbylého mezi námi těžkooděnci skočili a stáhli ho svojí váhou k zemi. Poté ho přetočili na břicho a lámali mu ruce dozadu se snahou, aby mu ty ruce mohli svázat řemínky. Přitom dva těžkooděnci klečeli na jeho zádech, a trvalo to několik minut, než se jim zřejmě podařilo ty řemínky někde v budově Národního muzea (NM) sehnat.

Ten zásah proti tomu třetímu z nás byl orchestrován jako v hollywoodském filmu, jako by ten dotyčný měl v kapse odjištěný granát. Směšné.

Jen podotknu, že mi to zpočátku nedávalo smysl, stojíme tam tři, všichni nečinně koukáme na budovu Národního muzea (NM) a najednou takové točo kolem nás. Ale mě brzy došla logika toho, co se u Národního muzea vlastně událo.

Ano, cílem tohoto útoku na nás – tři pacifisticky stojící osoby u NM bylo nás vyprovokovat ke rvačce s policií, protože někdo mezitím zavolal reportéry z ČT a ze CNN Prima News, kteří zřejmě měli zadání tyto rvačky mezi námi a policií natočit. A natočit samozřejmě tak, aby to vypadalo, že jsme se my sami pustili do těch policistů jako první, což není takový problém. Záleží jen na tom, kdy se, obrazně řešeno, spustí kamera.

Nebyl to špatný plán, já jako jeden z ponížených tím sražením na zem, který se pak musel dívat na to, jak tam jednoho z nás třech na zemi válčují tři policisté, tak jsem byl velmi blízko momentu, kdy bych se opravdu býval pustil do křížku s těmi těžkooděnci. Moje póza je viditelná na videu o této události na YouTube (poznávací znamení – bílá rouška stažená pod bradu), jak tam stojím v póze samuraje s pěstmi připravenými k boji. Jak jinak by měl chlap jednat, vždyť to byl jeden z nás? Mně však v ten kritický moment, kdy už jsem chtěl na toho těžkooděnce, co mě srazil k zemi, zaútočit, tak mě poklepal jeden demonstrant na rameno a naznačil mi, abych to nedělal.

A na tomto byla ta policejní taškařice přece založená, zkrátka na pocitu sounáležitosti party, že nenecháme své parťáky z demonstrace ve štychu a strhne se všeobecná rvačka.

Musím říci, že se ale v tomto bodě nenaplnilo očekávání toho policejního konspirátorů, co tento hanebný plán vymyslel, a ke rvačkám u Muzea nedošlo. Této sehrané komedii se však vymykalo boxerské extempore vůči panu Kočímu, kde do něho 3 těžkooděnci bili jako smyslu zbavení, a to bylo jaksi mimo plán konspirace a zřejmě to byla i ta největší chyba, kterou Rakušanovci udělali.

Rakušan si snad ani nezjistil, jak tato provokace nakonec dopadla a hned poté vystoupil se sebevědomými výhružkami, že nebude mít s námi slitování. A k němu se přidal druhý den věrný nohsled současné Pětidemolice, a to PePa, který nás obvinil, že jsme přišli údajně rozbít Muzeum. Co dodat o PePovi? To nejprůléhavější je snad „ještě větší blbec, než jsme si mysleli a ještě bezcharakternější, než jsme si dovedli představit“. Nakonec to ty záběry z videí od Muzea říkají

jasně, násilí bylo vyvinuto pouze a pouze ze strany policie vůči nám a musím opět dodat, že nevyprovokované.

Ty tři osoby skolené policií u Muzea na zem, které byly vlastně takovými těmi policejními volavkami, byli poté odvezeni do Muzea jako ulovená trofejní zvěř. Jejich působení na demonstraci je pro mě do dnes poněkud záhadné. Neslyšel jsem o jediném z nich, že by si na zásah policistů vůči němu stěžoval. Zvláštní. Jako by se do země propadli. Já bych si alespoň býval stěžoval.

Ještě zůstává dodat, a jak televize splnila ta očekávání, aby nás demonstranty vykreslila jako zdivočelou hordu násilníků, která se dobývala do Muzea hlava nehlava, připraveni zašlapat do země každého těžkooděnce, který by se nám postavil do cesty? Ano, ČT jako zkušená manipulátorka splnila to, co se od ní očekávalo, viz pořad Nory Fridrichové „[168 hodin](#)“.

Také jsem si na tento pořad stěžoval na Radu České televize. Ty nesmysly, co mi z Rady České televize odpověděli, o tom zase jindy.

Kromě nějakého toho videa z policejních zdrojů, kde nějací ti demonstranti klepali tyčí od vlajky nějakého toho těžkooděnce po helmě, nemohou policisté nabídnout žádná videa prokazující, že by demonstranti napadali policisty. Toto si prosím pamatujte, pokud budete sledovat diskusi na Výboru pro bezpečnost, kam jsem zásah u Národního muzea posunul. A udělal jsem dobře, jak níže prokáži.

Proč to tak nakonec nedopadlo, jak to bylo plánováno a nebyla z toho udělána ta kovadlina na opozici, jak si Rakušan vysnil? To je zajímavý příběh, kde zapůsobilo několik pozitivních faktorů.

Prvně, hned po této události se začaly na YouTube objevovat natočená videa z mobilů, které popírala verzi tak, jak se ji snažila šířit policie ČR a jak ji šířila prodejní média v ČR. Velice kvalitní záznam téměř z celé události u Národního muzea natočila televize KTV z Ostravy. Já jsem krátce po této události oslovil parlamentní výbor pro bezpečnost, kam jsem si stěžoval na tento brutální zákrok a žádal jsem o vyšetření této události.

Zde v této komisi se nabídnutého tématu chytil velice dobře poslanec za ANO pan MUDr. Mašek, a i paní Vildumetzová z ANO, která zastává posici stínové ministryně vnitra u ANO, tak i ta v pozitivním směru tepala do vládní Pětidemolice na jednáních výboru. 2 x se toto téma projednávalo na tomto parlamentním výboru a 2 x pořídila televize KTV cenný záznam z jednání. Zde prosím jsou:

[Celý záznam jednání Výboru pro bezpečnost – 25.5.2023](#)

[Zákrok policie ČR ze dne 11.3.2023](#)

Stojí za to zhlédnout tato videa a možná, že se vám z poslanců Pětidemolice zvedne žaludek, z těch jejich idiotských argumentů. Jen jako příklad cituji jednoho nejmenovaného poslance tohoto výboru, že prý policie odvedla profesionální práci, že nám zabránila vniknout násilím do Muzea, kde že prý jsme mohli ublížit nějakým dětem. Copak jsme nějací pedofilové? Až takto daleko dokázala tato Pětidemoliční četa v parlamentní komisi pro bezpečnost zajít ve svých fabulacích.

A vůbec, ta idea byla, tu vlajku fašismus podporujícího státu dostat dolů z přední strany budovy, já to přece musím vědět, já ty plány slyšel přímo od jejich autora, již zmíněného Slávka Popelky.

Poslanci Pětidemolice se takto předháněli v lichocení policii a vymýšlení hrůzostrašných scénářů, co jsme tam jen v tom Muzeu mohli natropit, kdyby tam ta policie nebyla. To ale může tvrdit každý o demonstraci, kde jsou policisté, že kdyby tam ti policisté nebyli, že by demonstující určitě zapalovali auta, zabíjeli kolemjdoucí apod. Co k tomu říci? Důkazy, poslanci Pětidemolice, důkazy musíte doložit a ty kromě nějakého toho videa z policejních zdrojů kde někdo z demonstřujících klepe tyčí od

vlažky po helmě nějakého toho těžkooděnce, tak ty nemáte.

Korunu tomu na Výboru nasadil pak náměstek Rakušana Lerch, tak to byl opravdový koncert klamu a pokrytectví. Tak bych to tipoval, že už to je asi jeden z představitelů těch politických náměstků, kteří nahradili ty odborné náměstky.

Výsledkem těch dvou jednání na výboru pro bezpečnost se dozvíte až z [tohoto videa z konference právnické kanceláře Kašpárek](#). Zástupci oposice navrhovali, aby se zásah nechal prověřit Generální inspekcí policejních sborů a zástupci Pětidemolice oponovali, aby se tento zásah neprověřoval na GIBS. Nakonec zvítězila 5 proti 4 Pětidemoliční četa, a tak se tímto hlasováním příběh událostí u Muzea uzavřel. Už se nikdy nedozvíme, kdo to byly ty 3 osoby tzv. policejního zájmu, které tam byly tak okatě napadáni policií a strháváni na zem.

Po pravdě řečeno, příběh se neuzavřel úplně, protože jak se dozvíte z videa z konference právnické kanceláře JUDr. Kašpárka, tak tato kancelář podala žalobu na onu trojici boxujících policistů do pana Kočího. A co bude dále ještě pokračovat, to bude můj boj s ČT o zmanipulovaný pořad Nory Fridrichové „168 hodin“.

Takže já za sebe mou říci, že výsledek tohoto souboje na půdě parlamentní komise pro bezpečnost hodnotím jako remízu. Nebylo to naše plné vítězství, že jsme nakonec donutili Rakušana a poslance Pětidemolice v bezpečnostním výboru, aby téma zásahu policie u Národního muzea rychle stahovali z programu jednání, a tím také vzaly za své i sny Rakušana o tom, jak teď bez slitování zatočí s opozicí.

Ti, kdo sledují případ doc. Ševčíka, tak zajisté ví, že přes veškerou podporu, která se mu dostala od různých známých osob naší politické scény, tak nakonec návrh na jeho odvolání byl skutečně schválen na VŠE na nějakém tom celoškolském výboru. Nám se žádné podpory osobností zde v našem boji na bezpečnostním výboru nedostalo, pokud tedy nepočítám poslance za oposici v onom bezpečnostním výboru, a podporu strany PRO, a přesto jsme dokázali uhrát alespoň remízu.

Jen krátké zhodnocení na závěr. Tento popisovaný případ byl zcela evidentní pokus o policejní provokaci, něco ve stylu současné praxe na Ukrajině (změnit původce na oběť) a celkem mě dost překvapilo, že to nechalo osobnosti české alternativy, které nějakým způsobem mají snahu kritizovat přešlapy této současné vlády proti duchu práva a spravedlnosti, tak ty to ponechalo v klidu. Upřímně řečeno, co horšího se v této společnosti ještě může stát, než že si policie zvykne se nepohodlných hnutí a lidí zbavovat fingovanými provokacemi?

Řekl bych, že jsme měli Rakušana téměř na lopatě, stačilo, aby se opozičních stran spustil náležitý křik. Já jsem například napsal na ČSSD, KSČM, SPD a ANO, jak ten zásah proběhl a požádal jsem je, ať se nás proboha zastanou. Ale s nikým u oposice to nepohnulo. Opět se tu projevila roztříštěnost, každý z oposice si tu hraje na svém vlastním písečku. To je to největší zklamání, které mě tu potkalo. Stačilo nám, abychom dostali tolik podpory, jako se dala doc. Ševčíkovi, a věc by se posunula možná ve směru odstranění Rakušana.

Jako by nikdo nechápal, že se jedná o dvě spojené nádoby. Pomozte nám, martýrům od Muzea, představit tento případ sprosté policejní provokace prostým občanům této země, že se tady pokusila policie překročit nějaký ten nejzazší limit čestnosti a práva, a pomůžete tím přece i doc. Ševčíkovi. Bohužel, nezadařilo se. Omlouvám se za ten pesimistický závěr a k tomu i délku toho článku, muselo to ze mne ven. Takže díky MUDr. Maškovi a celé oposici ve výboru pro bezpečnost, a díky panu Ivanu Smetanovi za jeho záběry od Národního muzea a za dvě reportáže ze zasedání výboru pro bezpečnost, díky jim se uhrálo alespoň to, co se uhrálo, že Pětidemolice hleděla zamést zásah u Muzea pěkně rychle pod koberec, a neměla již pak ani odvahu události u Národního muzea někde veřejně ventilovat.

AUTOR: Miroslav Kelnar

[ZDROJ](#)